

CARA HUNTER

Ljndeni

V tme

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Cara Hunter

V tme – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Ljndeni

**CARA
HUNTER**

**V
T
M
M
E**

Ljndeni

Copyright © Cara Hunter, 2018

Translation © Vladislav Gális, 2019

Cover design © Tomáš Cikán, 2019

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1276-7

ISBN e-knihy 978-80-566-1326-9 (1. zverejnenie, 2019)

**Burke a Heath, vďaka za mnoho šťastných dní.
Táto kniha je pre vás.**

PROLÓG

Otvorí oči v tme, ktorá ju obopína tesne ako šatka. V ťažobe vlhkého vydýchaného vzduchu.

Preberú sa jej aj ďalšie zmysly. Kvapkajúce ticho, chlad, smrad. Plesň a čosi, čo zatiaľ nevie definovať, čosi zvieracie, ostro zapáchajúce. Pohýbe prstami, pod džínsami cíti štrk a vlhkosť. Teraz si už spomína – ako sa sem dostala, prečo sa to stalo.

Ako mohla byť taká hlúpa!

Potlačí kyslý nával paniky a pokúsi sa posadiť, ale ten pohyb je na ňu priveľa. Nadýchne sa a skríkne, od stien sa odrazí ozvena. Kričí, kričí a kričí, až kým nezachrípne.

Nikto však nepríde. Lebo ju nikto nepočuje.

Znovu zavrie oči, cíti, ako jej po tvári stekajú horúce slzy hnevu. Zmeravie od rozhorčenia a zlosti a nič viac si neuvedomuje, až kým na pokožke nepocíti pohyb ostrých malých nôžok.

Apríl je vraj najkrutejší mesiac. Nuž, ten, kto to povedal, určite nebol detektív. Ku krutostiam dochádza kedykoľvek – viem, o čom hovorím. Ale chlad a tma akoby to trochu zmierňovali. Slniečné lúče, vtáčí spev a modrá obloha bývajú v tejto práci brutálne. Alebo to má možno na svedomí ten kontrast. Smrť a nádej.

Na začiatku tohto príbehu je nádej. Prvý máj, začiatok jari – skutočnej jari. A ak ste niekedy boli v Oxforde, poznáte to: tu je vždy buď všetko, alebo nič – keď prší, kameň má farbu moču, ale za svetla, keď univerzitné budovy vyzerajú ako vytesané z mrakov, neexistuje krajšie miesto na zemi. A to som len cynický starý poliš.

Počas majálesu je mesto najvýstrednejšie, je najviac samo sebou. Pohanské, kresťanské aj trochu bláznivé, neraz sa to od seba ťažko rozoznáva. Pri východe slnka spieva na veži chlapčenský kostolný zbor. Kapeľy s verklíkmi bojujú o miesto s mobilnými stánkami. Krčmy sa otvárajú o šiestej ráno a polovica študentov je ešte opitá zo včerajšieho večera. Dokonca aj triezvi občania zo severného Oxfordu sa sem nahrnú s kvetmi vo vlasoch (doslova!). Minulý rok sa tu zišlo 25 000 ľudí. Jeden z nich bol v maske stromu. Asi si to viete predstaviť.

Pre políciu je to v každom prípade veľký deň. Najlepšie sú na tom uniformovaní. Skoré vstávanie je trochu brutálne, ale málokedy sa vyskytnú nejaké problémy a dostanú kávu a slaninové sendviče. Alebo aspoň dostávali, keď som tam bol naposledy. Lenže to bolo ešte vtedy, keď som nosil uniformu. Predtým, ako som sa stal detektívom, predtým, ako som sa stal inšpektorom.

Tento rok je to inak. Tento rok nie je brutálne len skoré vstávanie.

* * *

Keď sa Mark Sexton dostane k domu, už takmer hodinu mešká. V tomto čase mali byť cesty voľné, ale na diaľnici bola zápcha a kolóna áut sa tiahla až po Banbury Road. A keď odbočí na Frampton Road, zistí, že príjazdovú cestu k domu mu blokuje stavbársky nákladiak. Sexton zahreší, zaradí na Porsche Cayenne spiatočku a zacúva. Potom prudko otvorí dvere a vyjde na ulicu, len-len že obíde kaluž vývratkov na asfalte. Znechute-ne pozrie dolu, skontroluje si topánky. Doriti, čo už je toto mesto úplne mimo? Zamkne auto a zamieri k domu, potom siahne do vreciek a hľadá kľúče. Aspoň že lešenie už odstránili. Uzavretie kúpnej zmluvy trvalo dlhšie, než čakali, ale ak budú mať šťastie, do Vianoc hádam všetko stihnú. Vyfúkli mu jeden dom na konci Woodstock Road a musel zvýšiť ponuku, aby získal tento tu, ale keď ho prerobí, bude z neho zlatá baňa. Trh s nehnuteľnosťami síce stagnuje, ale v tomto meste ceny vďaka Číňanom a Rusom neklesajú. Len hodina z Londýna a prvotriedne súkromné školy pre chlapcov o tri ulice

ďalej. Manželku predstava dvojdomu nenadchla, ale povedal jej, nech sa zamyslí: Len pozri, je obrovský. Právý viktoriánsky dom, štyri podlažia a v podzemí miestnosť, ktorú plánuje prerobiť na luxusnú vínnu pivnicu s domácim kinom (manželke o tom ešte nepovedal). Aj tak vedľa býva len nejaký starý chren – ten určite nebude organizovať žúry až do rána. Záhradu síce zanedbal, má ju v dezolátnom stave, ale môžu si tam predsa postaviť plot. Záhradný architekt spomínal živý plot zo špeciálne tvarovaných stromov. Tisícika za strom, ale človek má hneď súkromie. Žiaľ, problém vpredu by tým nevyriešili. Zagáni na hrdzavejúcu Cortinu na tehľách pred číslom 33 a tri bicykle reťazou pripútané k stromu, na hromadu hnijúcich paliet a čierne igelitové vrecia, z ktorých sa sypú prázdne pivové plechovky až na chodník. Ležali tam, aj keď tu bol naposledy pred dvoma týždňami. Vtedy tomu starému chrenovi strčil pod dvere lístok so žiadosťou, aby odpad odstránil. Očividne márne.

Otvoria sa dvere. Stojí tam Tim Knight, jeho architekt, v ruke drží zrolované nákresy. Naširoko sa usmeje a zamáva na klienta, aby vošiel dnu.

„Pán Sexton – rád vás vidím. Myslím, že budete spokojný, ako sme pokročili.“

„Dúfam,“ povie Sexton ironicky. „Dnes ráno to už horšie ani nemôže byť.“

„Začnime hore.“

Zamieria ku schodisku, kroky im dunia na holom dreve. Hore hučí miestne rádio a vo väčšine miestností sú robotníci. Na najvyššom poschodí dvaja chlapi nanášajú omietku, v kúpeľni je inštalatér a oknár renovuje staré rámy. Jeden, dvaja robotníci pozerú na

Sextona, ale nenadviažu očný kontakt. Vytiahne tablet, robí si poznámky ku každej práci a väčšinou aj kladie otázky.

Skončia vzadu, kde nedávno zvalili starú tehlovú prístavbu a namiesto nej budujú dvojnásobne vysokú konštrukciu zo skla a kovu. Za stromami, ktoré sa zvažujú na konci záhrady, akurát vidieť georgiánsku eleganciu námestia Crescent Square. Sexton ľutuje, že si nemôže dovoliť jeden z tamojších domov, ale odkedy kúpil tento tu, ceny na trhu narástli o päť percent, takže sa nešťažuje. Požiada architekta, aby s ním prešiel nákres kuchyne („Boha jeho, za šesťdesiat tisíc toho človek veľa nedostane, čo? Ani len tú sprostú umývačku“), potom sa obráti a pozrie na dvere do pivnice.

Knight sa tvári trochu nervózne.

„Aha, k tomu som sa chcel dostať. V pivnici nastal menší problém.“

Sexton prižmúri oči. „Aký menší problém?“

„Včera mi zavolať Trevor. Týka sa to spoločnej steny. Asi budeme potrebovať povolenie, aby sme ju mohli opraviť – všetko, čo spravíme, sa prejaví aj u susedov.“

Sexton sa zamračí. „Kurvafix, nemôžeme si dovoliť zatahovať do toho právnikov. A o čo presne ide?“

„Začali obíjať omietku, aby mohli natiahnuť nové elektrické vedenie, ale niektoré tehly sú na tom veľmi zle. Ktovie, kedy tu bola naposledy pani Pardewová.“

„Stará bosorka,“ zamrmle Sexton, ale Knight to nekomentuje. Toto je veľmi lukratívna zákazka.

„Takže,“ pokračuje, „niekto z mladých chalanov si hneď neuvedomil, s čím má dočinenia. Ale nebojte sa, zajtra zavoláme statika...“

Sexton sa však už hrnie k dverám. „Chcem to vidieť.“

Žiarovka na pivničných schodoch pochmúrne bliká, keď zostupujú dolu. Všade cítiť pleseň.

„Dávajte si pozor, kam stúpate,“ povie Knight, „niektoré schody nie sú bezpečné. V tejto tme by si človek mohol zlomiť väzy.“

„Máte baterku?“ zavolá Sexton, ktorý kráča pár metrov popredu. „Nevidím ani hovno.“

Knight mu podá baterku a Sexton ju zapne. Hneď vidí, v čom je problém. Na tom, čo zostalo zo starej zožltnutej omietky, sa olupuje farba, a z väčšiny tehál pod ňou sa sype sivá pleseň. Od dlážky po strop sa tiahne prasklina široká ako jeho prst, ktorá tu predtým nebola.

„Boha, to budeme musieť podprieť celý dom, či čo? Ako to, že to nezbadal znalec?“

Knight sa zatváril ospravedlňujúco. „Pani Pardewová mala na celej stene police. Nemohol sa za ne dostať.“

„A hlavne – prečo nikto nedával pozor na toho idiota, ktorý mi rozmlátil stenu a...“

Zdvihne z dlážky jeden zo stavbárskych nástrojov a začne ťukať do tehál. Architekt urobí krok vpred. „To by som nerobil...“

Vypadne tehla, potom ďalšia, vzápätí sa uvoľní kus muriva a v oblaku prachu sa im rozletí na kúsky pri nohách. Sextonove topánky sa tentoraz nevyhnú ujme, ale Sexton si to nevšíma. S otvorenými ústami zíza na stenu.

Je tam diera široká asi päť centimetrov.

A v šere za ňou je tvár.

* * *

Na policajnej stanici na ulici St Aldate's popíja čerstvo povýšený detektív seržant Gareth Quinn druhú kávu a prežú-

va tretiu hrianku, drahú kravatu má prehodenú cez plece, aby si na ňu nenamrvil. Na drahú kravatu, ktorá sa hodí k drahému obleku a celkovému dojmu, že má aj na viac, ako byť obyčajným policajtom. Samozrejme, výzorom aj inteligenčne. Inak je kancelária kriminálky polo-prázdna – zatiaľ sa objavili len Chris Gislingham a Verity Everettová. Tím momentálne nemá veľký prípad a inšpektor Fawley trávi celý deň na nejakom školení, takže si výnimočne môžu dovoliť neskorší začiatok a po ňom dorobiť papierovačky – lákavá predstava, ak to stihnú.

Chvíľu sa v slnečných lúčoch prenikajúcich cez žalúzie vznáša prach, ozýva sa šuchot Quinnových novín a rozvoniava káva. A potom zazvoní telefón. Je deväť hodín sedemnást minút.

Quinn natiahne ruku a zdvihne slúchadlo.

„Kriminálka.“ Potom dodá: „Doriti. Vážne?“

Gislingham a Everettová zdvihnú hlavy. Gislingham, ktorého vždy opisujú ako „mohutného“ a „pevného“, a nielen preto, že sa trochu rozširuje v páse. Gislingham, ktorý to – na rozdiel od Quinna – nedotiahol na seržanta a vzhľadom na svoj vek už zrejme ani nedotiahne. Ale nesúďte ho podľa toho. Každá kriminálka potrebuje Gislinghama, a keby ste sa topili, chceli by ste, aby bol na druhom konci lana práve on. Čo sa týka Everetteovej, ani ju netreba hodnotiť podľa výzoru: možno vyzerá tak, ako zrejme v tridsaťpäťke vyzerala slečna Marplová, je však rovnako neúnavná. Alebo ako hovorieva Gislingham, Ev bola v minulom živote určite poľovnícky pes.

Quinn stále telefonuje. „A určite nikto neotvára u susedov? Okej. Nie – berieme si to my. Povedzte uniformám, nech nás tam počkajú a nech zoberú aspoň jednu ženu.“

Gislingham už siaha po saku. Quinn položí slúchadlo, posledný raz si odhryzne z hrianky a vstane. „To bola ústredňa. Volal niekto z Frampton Road – v pivnici u susedov je vraj nejaké dievča.“

„V pivnici?“ spýta sa Everettová a rozšíria sa jej oči.

„Niekto omylom prerazil stenu. V tom dome vraj býva nejaký starý chlap. Ale nedarí sa im ho zobudiť.“

„No doriti.“

„Hej. Asi tak nejako.“

Keď zastanú pred domom, už sa tam zhromažďuje zástup ľudí. Niektorí sú očividne stavbári z čísla 31, vďační, že si môžu dať pauzu aj bez Sextonovho šomrania, ostatní pravdepodobne susedia, a je tam aj zopár účastníkov majálesu s kvetmi na klobúkoch a s plechovkami piva v ruke, jasne spoločensky unavených. Bizarnosť atmosféry rozhodne nezmierňuje umelá krava v životnej veľkosti, ktorú niekto odstabil pri obrubníku, zahalená v kvetovanom obruse a s rohmi ovenčenými zálahou žltých narcisov. Dvaja chlapi v krojoch spustili na chodníku improvizované tanečné vystúpenie.

„Kurník šopa,“ povie Gislingham, keď Quinn vypne motor. „Myslíš, že im môžeme dať pokutu za to, že tú kravu zaparkovali bez povolenia?“

Vystúpia a prejdú cez cestu, práve keď na druhej strane zastanú dve policajné autá. Jedna žena v zástupe zapíska na Quinna a rozrehoce sa, keď sa k nej obráti. Z aut vyjdú traja uniformovaní policajti a pridajú sa k nim. Jeden nesie baranidlo, jedna z nich je žena – Erica Somerová. Gislingham si všimne, že Somerová a Quinn na seba pozerú a Somerovej v očiach blyсне úsmev, keď sa Quinn zatvári zahanbene. Takže takto je to, pomyslí si Gislingham.

Tušil, že títo dvaja spolu niečo majú. Ako minule povedal Jane, toľkokrát ich prichytil spolu pri automate na kávu, že to nemôže byť náhoda. Niežeby sa Quinнови čudoval – Somerová je kočka, dokonca aj v uniforme a bagančiach. Len dúfa, že Somerová od Quinna nečaká priveľa: keby bol Quinn pes, nikto by mu nedal meno Fido.

„Poznáme meno toho starého pána, ktorý tu býva?“ spýta sa Quinn.

„Istý William Harper, seržant,“ odvetí Somerová. „Zavolali sme sanitku, keby tam náhodou naozaj bolo nejaké dievča.“

„Boha, veď hádam viem, čo som videl, nie?“

Quinn sa obráti. Oproti nemu stojí muž v obleku, aký by si Quinn kúpil, keby mal na to peniaze. Priliehavý strih, hodvábná látka a bordová podšívka, fialová károvaná košeľa a ružová bodkovaná kravata. Ako keby mal napísané na čele, že prišiel z londýnskeho City. A že je poriadne našťvaný.

„Počúvajte,“ povie muž, „ako dlho to potrvá? O tretej mám stretnutie s právnikom, a ak budú zase také záplechy...“

„Prepáčte, pane, vy ste kto?“

„Mark Sexton. Bývam vo vedľajšom dome – som jeho vlastníkom.“

„Takže vy ste nám zavolali?“

„Áno, ja. Bol som v pivnici s architektom a uvoľnila sa časť steny. Je za ňou nejaké dievča. Viem, čo som videl, a na rozdiel od tejto zberby nemám pod čapicou. Spýtajte sa Knighta – aj on to videl.“

„V poriadku,“ povie Quinn a zavolá k dverám policajta s baranidlom. „Poďme na to. A dozrite aj na ten dav, dobre? Vyzerá to tu ako scéna z *Rituálu*.“

Quinn sa poberie preč od Sextona a ten naňho zavolá: „Hej, a čo moji robotníci? Kedy sa môžu vrátiť do práce?“

Quinn si ho nevšíma, ale keď okolo Sextona prejde Gislingham, poklope ho po pleci. „Smola,“ prehodí Gislingham veselo, „ale tá prestavba bude musieť počkať.“

Quinn zabúcha na dvere. „Pán Harper! Polícia. Ak ste tam, prosím, otvorte, inak budeme musieť vyraziť dvere.“

Ticho.

„Okej,“ Quinn kývne na uniformovaného policajta. „Začnite.“

Dvere sú odolnejšie, ako by sa vzhľadom na stav celého domu zdalo, ale pri treťom náraze povolia pánty. Nieкто v dave opito zvolá hurá, ostatní sa tlačia dopredu, aby mali lepší výhľad.

Quinn a Gislingham vojdú dnu a zabuchnú im dvere pred nosom.

V dome vládne nehybnosť. Počuť sem zvončeky, ktoré majú na kostýmoch poprišívané tanečníci, a kdesi v zatuchnutom vzduchu bzučia muchy. Očividne tu celé desaťročia nikto nerobil nijaké úpravy – tapety sa odliepajú, stropy ovísajú a sú posiate hnedými škvrnami. Na dlážke sa váľajú rozhádzané noviny.

Quinn sa pomaly pohybuje po chodbe, staré parkety vŕzgajú, pod podrážkami mu šušťá papier. „Je tam niekto? Pán Harper? Polícia.“

A potom to začuje. Akési mrnčanie. Niekde nablízku. Zastane, pokúša sa zistiť, odkiaľ ten zvuk prichádza, potom sa vrhne dopredu a otvorí dvere pod schodmi.

Na záchode za dverami sedí starec oblečený len v tielku. Na hlave a pleciach sa mu ježia chumáče nepoddajných chlпов. Spodky má zhrnuté až pod členkami,

penis a miešok mu ochabnuto visia medzi nohami. S mrmlaním sa odtiahne od Quinna, kostnatými prstami zvierá záchodovú dosku. Je špinavý a na dlážke sú výkaly.

Somerová zavolá od predných dverí: „Seržant Quinn? Prišli zdravotníci, ak by ste ich potrebovali.“

„Chvalabohu – zavolajte ich sem.“

Somerová ustúpi a vpustí dnu dvoch mužov v zelených kombinézach. Jeden si kvokne pred starca. „Pán Harper? Nebojte sa. My sme zo záchrannej služby. Len vás prezrieme.“

Quinn kývne na Gislinghama a zamieria ku kuchyni.

Keď sa rozletia dvere, Gislingham zapíska. „Nech niekto zavolá do múzea.“

Starodávny plynový varič, hnedo-oranžové obkladačky zo sedemdesiatych rokov, kovový drez. Plastový stôl, okolo neho štyri rôzne stoličky. Všade špinavý riad, prázdne pivové fľaše a poloprázdne plechovky s jedlom, v ktorých sa hmýria muchy. Okná sú pozatvárané, linoleum špinavé, lepia sa k nemu topánky. Sú tam sklenené dvere s korálikovým závesom, ktoré vedú do zimnej záhrady, a druhé dvere, ktorými sa určite ide do pivnice. Sú zamknuté, ale na klincoch je zväzok kľúčov. Gislingham ho zvesí, preberie a na tretí pokus nájde kľúč, ktorý pasuje do zámky, ale hoci je hrdzavý, hladko sa v nej otočí. Gislingham otvorí dvere a zažne, potom odstúpi a pustí prvého Quinna. Zostupujú pomaly, krok za krokom, nad hlavami im syčí žiarivka.

„Haló? Je tam dole niekto?“

Svetlo je slabé, ale vidia. Pivnica je prázdna. Kartónové škatule, čierne plastové vrecia, stará stojaca lampa, plechová vaňa plná haraburdia. Inak nič.